GENERALINIO ADVOKATO
GERARD HOGAN IŠVADA,
pateikta 2021 m. balandžio 15 d.[1]

Byla C-665/20 PPU

Openbaar Ministerie
prieš
X

(*Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamo apylinkės teismas, Nyderlandai) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūra – Teisminis bendradarbiavimas baudžiamosiose bylose – Europos arešto orderis – Pagrindų sprendimas 2002/584/TVR – Prašomų perduoti asmenų perdavimas išduodančiosios valstybės narės teisminėms institucijoms – 4 straipsnio 5 punktas – Neprivalomojo nevykdymo pagrindai – Prašomas perduoti asmuo, galutinai nuteistas už tas pačias veikas trečiojoje šalyje – Principas *ne bis in idem* – Bausmė, kuri yra atlikta arba nebegali būti vykdoma“

I. Įžanga

1. Šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2002 m. birželio 13 d. Pagrindų sprendimo 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos[2], iš dalies pakeisto 2009 m. vasario 26 d. Tarybos pamatiniu sprendimu 2009/299/TVR[3] (toliau – Pagrindų sprendimas 2002/584), 4 straipsnio 5 punkto išaiškinimo.

2. Nors galima teigti, kad Teisingumo Teismo jurisprudencija, susijusi su Europos arešto orderiu, yra gausi, dėl situacijų, kai įgyvendinamas šis teisės aktas, įvairovės kyla vis naujų klausimų, susijusių su šiam teisės aktui taikyti reikalingų taisyklių ir principų taikymo sritimi. Šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą kaip tik ir parodo vieną iš tokių situacijų.

3. Jis buvo pateiktas vykdant Europos arešto orderį Nyderlanduose, kurį 2019 m. rugsėjo 19 d. išdavė *Amtsgericht Tiergarten* (Tiergarteno apylinkės teismas, Vokietija), kad būtų vykdomas X baudžiamasis persekiojimas dėl smurtinių veiksmų Berlyne (Vokietija), dėl kurių (visų arba dalies) Teherano (Iranas) baudžiamųjų bylų teismas galimai jau priėmė nuosprendį. X buvo nuteistas septynerių metų ir šešių mėnesių laisvės atėmimo bausme, tačiau, Revoliucijos lyderiui pritaikius bendrą amnestiją 40-ųjų Irano revoliucijos metinių proga, jis buvo atleistas nuo likusio 338 dienų bausmės atlikimo laiko.

1 Originalo kalba: prancūzų.

2 OL L 190, 2002, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 34.

3 OL L 81, 2009, p. 24.

4. Šiomis konkrečiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismo prašoma patikslinti savo jurisprudenciją, susijusią su teisminių institucijų turima diskrecija nagrinėjant Europos arešto orderio neprivalomojo nevykdymo pagrindą Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkte numatytu konkrečiu atveju. Teisingumo Teismui taip pat reikės atsakyti į jo dar nenagrinėtą klausimą, susijusį su principo *ne bis in idem*, kylančio iš Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkto, tarpvalstybiniu taikytinumu ir atleidimo nuo bausmės poveikiu šios nuostatos taikymui.

II. Teisinis pagrindas

A. Sąjungos teisė

5. Pagrindų sprendimo 2002/584 6, 10 ir 12 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(6) Šiame pagrindų sprendime numatytas Europos arešto orderis baudžiamosios teisės srityje yra pirmoji konkreti priemonė, įgyvendinanti abipusio pripažinimo principą, kurį Europos Vadovų Taryba pavadino teisminio bendradarbiavimo „kertiniu akmeniu“.

<…>

(10) Europos arešto orderio mechanizmas remiasi aukštu valstybių narių tarpusavio pasitikėjimu. Jo įgyvendinimą galima sustabdyti tik tuo atveju, jei viena iš valstybių narių sunkiai ir nuolat pažeidinėja [ESS] 6 straipsnio 1 dalyje išdėstytus principus, Tarybos nustatytus [kai šie pažeidimai nustatyti Tarybos] pagal minėtos sutarties 7 straipsnio 1 dalį, ir dėl to atsiranda jos 7 straipsnio 2 dalyje nurodytos pasekmės.

<…>

(12) Šis pagrindų sprendimas grindžiamas pagarba pagrindinėms teisėms ir principams, kurie pripažįstami [ESS] 6 straipsnyje ir kurie atsispindi Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje, ypač jos VI skyriuje. <…>“

6. Minėto pagrindų sprendimo 1 straipsnyje „Europos arešto orderio apibrėžimas ir įpareigojimas jį vykdyti“ nurodyta:

„1. Europos arešto orderis yra teisminis sprendimas, kurį išduoda [priima] valstybė narė, kad kita valstybė narė areštuotų [suimtų] ir perduotų prašomą perduoti asmenį, siekiant patraukti baudžiamojon atsakomybėn arba vykdyti laisvės atėmimo bausmę [siekiant vykdyti baudžiamąjį persekiojimą arba laisvės atėmimo bausmę], arba sprendimą dėl įkalinimo.

2. Valstybės narės vykdo Europos arešto orderį, remdamosi tarpusavio pripažinimo principu ir vadovaudamosi šio pagrindų sprendimo nuostatomis.

3. Šis pagrindų sprendimas nekeičia pareigos gerbti pagrindines teises ir pagrindinius teisinius principus, įtvirtintus [ESS] 6 straipsnyje.“

7. Pagrindų sprendimo 2002/584 3 straipsnyje „Europos arešto orderio privalomo nevykdymo pagrindai“ numatyta:

„Vykdančiosios valstybės narės teisminė institucija (toliau –„vykdančioji teisminė institucija“) atsisako vykdyti Europos arešto orderį šiais atvejais:

1) jei nusikalstamai veikai, kurios pagrindu yra išduotas arešto orderis, vykdančiojoje valstybėje narėje taikoma amnestija, kai persekiojimas už tokios nusikalstamos veikos padarymą priklausė tos valstybės jurisdikcijai pagal jos baudžiamąją teisę;

2) jei vykdančiajai teisminei institucijai yra pranešta, kad prašomam perduoti asmeniui kurioje nors valstybėje narėje yra priimtas galutinis teismo sprendimas už tą pačią veiką, jei paskyrus bausmę, toji bausmė yra atlikta arba atliekama, arba nebegali būti atlikta pagal nuteisusios valstybės narės įstatymus;

3) jei asmeniui, kuriam taikomas Europos arešto orderis, dėl jo amžiaus pagal vykdančiosios valstybės teisę negali būti taikoma baudžiamoji atsakomybė už veiką, kurios pagrindu yra išduotas arešto orderis.“

8. Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnis, kaip nurodyta jo pavadinime, susijęs su Europos arešto orderio neprivalomo nevykdymo pagrindais. Šiame straipsnyje nurodyta:

„Vykdančioji teisminė institucija gali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį:

<…>

5) jei vykdančiajai teisminei institucijai yra pranešta, kad prašomam perduoti asmeniui trečiojoje valstybėje dėl tos pačios veikos yra priimtas galutinis teismo sprendimas, jei skyrus bausmę, toji bausmė yra atlikta arba tuo metu atliekama, arba pagal nuosprendį priėmusios šalies teisę nebegali būti atliekama;

<…>“

B. Nyderlandų teisė

9. Pagrindų sprendimas 2002/584 buvo perkeltas į Nyderlandų teisę 2004 m. balandžio 29 d. *Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie* (Įstatymas, kuriuo įgyvendinamas Europos Sąjungos Tarybos pagrindų sprendimas dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos) [4], iš dalies pakeistu 2017 m. vasario 22 d. Įstatymu [5] (toliau – OLW).

10. Prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo dieną OLW 9 straipsnio 1 dalyje buvo numatyta:

„Prašomas perduoti asmuo negali būti perduotas už veiką, dėl kurios:

<…>

4 *Stb*. 2004, Nr. 195.

5 *Stb*. 2017, Nr. 82.

d) Nyderlandų teismas asmenį galutinai išteisino arba prieš jį iškeltą bylą galutiniu sprendimu nutraukė, arba galutinis sprendimas dėl jo yra priimtas kitos Europos Sąjungos valstybės narės ar trečiosios valstybės narės teisme;

e) dėl asmens priimtas galutinis teismo sprendimas, jeigu:

1. skirta bausmė jau buvo atlikta ar priemonė jau buvo įgyvendinta;

2. skirta bausmė nebegali būti (toliau) atliekama arba priemonė nebegali būti (toliau) įgyvendinama;

3. apkaltinamuoju nuosprendžiu siekiama nustatyti kaltę neskiriant jokios bausmės ar priemonės;

4. skirta bausmė atliekama ar priemonė įgyvendinama Nyderlanduose;

<…>“

11. OLW 28 straipsnio 2 dalyje nurodyta:

„Jei *rechtbank* [apylinkės teismas] konstatuoja <…> kad asmuo negali būti perduotas <…>, jis turi atsisakyti perduoti asmenį, nurodydamas tai savo sprendime.“

III. Pagrindinės bylos faktinės aplinkybės

12. 2019 m. rugsėjo 19 d. *Amtsgericht Tiergarten* (Tiergarteno apylinkės teismas) išdavė Europos arešto orderį dėl X perdavimo, kad būtų vykdomas jo baudžiamasis persekiojimas už 2012 m. spalio 30 d. Berlyne padarytas veikas.

13. Tą dieną X, grasindamas peiliu, surišo Y, kuri bylos faktinių aplinkybių metu buvo jo sugyventinė, ir jos dešimtmetę dukrą Z. Paskui jis, kaip nurodoma, sužalojo ir iššagino Y. Prieš išeidamas iš Y namų jis užbarikadavo kambarius, kuriuose prieš tai surišo Y ir Z, palikdamas jas mirti.

14. Nusikaltimai, dėl kurių prašoma perduoti X, yra tokie:

– pasikėsinimas nužudyti sugyventinę,

– pasikėsinimas nužudyti sugyventinės dukterį, kuri bylos faktinių aplinkybių metu buvo nepilnametė,

– sugyventinės iššaginimas,

– sunkus sugyventinės kūno sužalojimas,

– tyčinis neteisėtas sugyventinės laisvės atėmimas,

– tyčinis neteisėtas sugyventinės dukters laisvės atėmimas.

15. X buvo sulaikytas Nyderlanduose pagal minėtą Europos arešto orderį ir 2020 m. kovo 18 d. stojo prieš prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusį teismą. Jis pareiškė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, kad nesutinka būti perduotas Vokietijos teisminėms institucijoms, ir buvo suimtas, kol dėl jo bus priimtas sprendimas. Siekdamas pagrįsti prieštaravimą dėl perdavimo X rėmėsi *ne bis in idem* principu, teigdamas, be kita ko, kad buvo galutinai nuteistas už tas pačias veikas trečiojoje valstybėje, t. y. Irane.

16. Kaip nustatė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, X buvo nuteistas dėl minėtų veikų Irane, išskyrus neteisėtą tyčinį Y laisvės atėmimą, į kurį vis dėlto buvo atsižvelgta kvalifikuojant pasikėsinimo ją nužudyti materialinę pusę. Pasibaigus procesui Irane, X buvo nuteistas galutiniu nuosprendžiu baudžiamojoje byloje už sunkų Y kūno sužalojimą, taip pat pasikėsinimą nužudyti Y ir Z. Vis dėlto jis buvo galutinai išteisintas dėl kaltinimų Y iššaginimu ir tyčiniu neteisėtu Z laisvės atėmimu.

17. Pagal Irano teisę X turėjo atlikti tik didžiausią iš visų jam skirtų laisvės atėmimo bausmių už veikas, už kurias jis buvo galutinai nuteistas, t. y. septynerių metų ir šešių mėnesių laisvės atėmimo bausmę. X atliko didžiąją šios bausmės dalį. Nuo likusios bausmės jis buvo atleistas pagal bendrąją amnestiją, kurią Revoliucijos lyderis paskelbė 40-ųjų Irano revoliucijos metinių proga.

18. Dėl Y padarytų sunkių sužalojimų X taip pat buvo įpareigotas sumokėti jai „diya“. Dėl nemokumo X buvo leista sumokėti šią sumą ne vienu kartu, bet iš pradžių 200 000 000 Irano rialų (apie 4 245 EUR), o toliau kas mėnesį mokant 2 % „diya“ dydžio išmokas. Sumokėjęs pirmąją įmoką ir pirmąją mėnesinę įmoką, 2019 m. gegužės 5 d. X buvo paleistas į laisvę Irane. 2020 m. rugsėjo 7 d. Irano valdžios institucijos išdavė arešto orderį dėl X, nes jis nebemokėjo tolesnių išmokų dalimis.

19. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme X teigė, kad buvo persekiojamas ir galutinai nuteistas Irane už tas pačias veikas kaip ir tos, dėl kurių jį dabar prašoma perduoti pagal dėl jo išduotą Europos arešto orderį. Dėl vienos dalies veikų X buvo galutinai išteisintas, o dėl kitos dalies nuteistas laisvės atėmimo bausme, kurią visą jis jau atliko. X taip pat teigia, kad „diya“ yra ne bausmė ar poveikio priemonė, o įpareigojimas atlyginti nukentėjusiajai žalą.

20. Tuo remdamasis X daro išvadą, kad pagal OLW 9 straipsnio 1 dalies d punktą ir e punkto 1 papunktį jį turėtų būti atsisakyta perduoti Vokietijos valdžios institucijoms pagal dėl jo išduotą Europos arešto orderį. Visų pirma jis teigia, kad OLW 9 straipsnio 1 dalyje nedaroma jokio skirtumo tarp valstybėje narėje priimto galutinio teismo sprendimo ir trečiojoje šalyje priimto galutinio teismo sprendimo. Taip Nyderlandų teisės aktų leidėjas pasinaudojo pagal Pagrindų sprendimą 2002/584 valstybėms narėms pripažįstama teise atsisakyti perduoti asmenį, jei trečiojoje šalyje yra priimtas galutinis teismo sprendimas ir atlikta visa bausmė. Taigi Nyderlandų teismai turi paklusti tokiai tvarkai.

21. Prokuratūra nurodo, kad išimtis, kuria remiasi X, susijusi su ankstesniu apkaltinamuoju nuosprendžiu Irane, negali būti pripažinta. Kalbant apie trečiojoje šalyje paskelbtą apkaltinamąjį nuosprendį, pasakytina, kad iš tiesų tai prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, kaip Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkte numatyta vykdančioji teisminė institucija, turi atsisakyti taikyti OLW 9 straipsnio 1 dalies e punktą, siekdamas įvertinti, ar Irane paskelbtam apkaltinamajam nuosprendžiui gali būti taikomas tarpusavio pripažinimas pagal iš tarptautinių sutarčių ar papročių kylantį tarpusavio pasitikėjimo principą. Atsižvelgiant į diplomatinių santykių nutraukimą ir tai, kad su Irano Islamo Respublika nėra teisminio bendradarbiavimo, taip pat reikšmingus skirtumus tarp Sąjungos valstybių narių ir Irano Islamo Respublikos teisės sistemų, tokio pasitikėjimo Irano teisės sistema nėra. Prokuratūra iš to daro išvadą, kad Irane X paskelbtas nuosprendis negali būti teisėtas pagrindas nevykdyti dėl jo išduoto Europos arešto orderio.

22. Nagrinėdamas tokius priešingus argumentus, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas išreiškia keletą abejonių dėl to, kaip reikėtų aiškinti Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punktą, ir dėl to, kaip jis buvo perkeltas į Nyderlandų teisę.

23. Šiuo klausimu minėtas teismas pažymi, kad Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnyje išvardyti Europos arešto orderio neprivalomojo nevykdymo pagrindai, o OLW numatyta, kad, esant tokiems pagrindams, turi būti atsisakoma jį vykdyti, o vykdančioji teisminė institucija šiuo klausimu neturi jokios diskrecijos. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui taip pat kyla klausimas, ar Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkte vartojama sąvoka „už tą pačią veiką“ turi būti

aiškinama taip pat, kaip Teisingumo Teismas yra išaiškinęs šio pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 punkte esančią sąvoką, kai pirmuoju atveju kalbama apie trečiojoje šalyje priimtą galutinį teismo sprendimą, o antrasis atvejis susijęs su kitoje valstybėje narėje priimtu galutiniu teismo sprendimu. Galiausiai prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar tokia atleidimo nuo bausmės priemonė, kaip ta, kuri X buvo pritaikyta Irane, gali būti pagrindas spręsti, kad jis jau atliko jam paskirtą bausmę ar kad ji jau nebegali būti vykdoma pagal apkaltinamąjį nuosprendį priėmusios šalies teisę, kaip tai suprantama pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punktą.

24. Manydamas, kad atsakymas į klausimą, ar jis gali vykdyti dėl X išduotą Europos arešto orderį, galutinai priklauso nuo Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkto išaiškinimo, *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamo apylinkės teismas, Nyderlandai) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui prejudicinius klausimus.

IV. Prejudiciniai klausimai ir prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūra Teisingumo Teisme

25. 2020 m. gruodžio 7 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo tą pačią dieną, *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamo apylinkės teismas) pagal SESV 267 straipsnį pateikė Teisingumo Teismui tokius prejudicinius klausimus:

„1. Ar Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punktas turi būti aiškinamas taip, kad, valstybei narei nusprendus perkelti šią nuostatą į nacionalinę teisę, vykdančioji teisminė institucija turi turėti tam tikrą diskreciją spręsti, ar reikia atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį?

2. Ar sąvoka „ta pati veika“, vartojama Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkte, turi būti aiškinama taip pat kaip ir šio pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 punkte, o jei ne, kaip šią sąvoką reikia aiškinti pagal pirmąją nuostatą?

3. Ar Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkte numatytą sąlygą „jei skyrus bausmę, toji bausmė yra atlikta <…> arba pagal nuosprendį priėmusios šalies teisę nebegali būti atliekama“ reikia aiškinti taip, kad ji apima situaciją, kai prašomas perduoti asmuo už tą pačią veiką galutiniu teismo sprendimu nuteistas laisvės atėmimo bausme, kurią jis iš dalies atliko nuosprendį priėmusioje šalyje ir nuo kurios atlikimo, be to, jį atleido šalies valdžios institucija, kuri nėra teisminė institucija, suteikdama bendrąją malonę, galiojančią ir nuteistiesiems, kurie, kaip prašomas išduoti asmuo, padarė sunkias nusikalstamas veikas, ir nepagrįstą racionaliais baudžiamosios politikos motyvais?“

26. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat prašė pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 107 straipsnį taikyti prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą.

27. Grįsdamas tokį prašymą, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad iškelti klausimai susiję su Pagrindų sprendimo 2002/584, kuris priskiriamas SESV Trečios dalies V antraštinei daliai, išaiškinimu. Jis taip pat pažymi, kad X yra laikomas suimtas, kol bus imtasi veiksmų dėl jo perdavimo Vokietijos valdžios institucijoms. Taigi skubus Teisingumo Teismo atsakymas turėtų tiesioginę ir lemiamą įtaką suinteresuotojo asmens suėmimo laikui.

28. 2020 m. gruodžio 17 d. Teisingumo Teismo penktoji kolegija nusprendė patenkinti tokį prašymą.

29. Rašytines pastabas pateikė prokuratūra, X, Nyderlandų ir Vokietijos vyriausybės, taip pat Europos Komisija. Išskyrus Vokietijos vyriausybę, visos šios šalys 2021 m. kovo 3 d. įvykusiame teismo posėdyje pateikė pastabas žodžiu.

V. Analizė

A. Pirminės pastabos

30. Kaip jau nurodžiau šios išvados įžangoje, jurisprudencijos, susijusios su Pagrindų sprendimu 2002/584, yra gausu. Taigi jo nuostatų aiškinimo pagrindas yra žinomas [6].

31. Pirmiausia reikėtų pažymėti, kad Sąjungos teisė grindžiama esmine prielaida, pagal kurią kiekviena valstybė narė dalijasi su kitomis valstybėmis narėmis daugeliu bendrų vertybių, kuriomis pagrįsta Sąjunga, kaip patikslinta ESS 2 straipsnyje, ir pripažįsta, kad kitos valstybės narės dalijasi su ja. Ši prielaida suponuoja ir pateisina valstybių narių tarpusavio pasitikėjimą pripažįstant šias vertybes, taigi, ir laikantis Sąjungos teisės, kuri jas įgyvendina [7].

32. Šie du principai – tiek valstybių narių tarpusavio pasitikėjimo principas, tiek tarpusavio pripažinimo principas – Sąjungos teisėje yra ypač svarbūs, nes leidžia sukurti ir išlaikyti erdvę be vidaus sienų. Kalbant konkrečiai, tarpusavio pasitikėjimo principas, be kita ko, reikalauja, kad, kiek tai susiję su laisvės, saugumo ir teisingumo erdve, kiekviena valstybė pripažintų, jog, išskyrus atvejus, kai yra išimtinių aplinkybių, visos kitos valstybės narės paisys Sąjungos teisės ir ypač šios teisės pripažintų pagrindinių teisių [8].

33. Tokiomis aplinkybėmis Pagrindų sprendimu 2002/584 siekiama remiantis 1957 m. gruodžio 13 d. Paryžiuje pasirašyta Europos konvencija dėl ekstradicijos sukurtą daugiašalę ekstradicijos sistemą pakeisti supaprastinta ir veiksmingesne nuteistų ar įtariamų asmenų perdavimo tarp teisminių institucijų sistema, siekiant vykdyti nuosprendžius arba šių asmenų persekiojimą. Pirmoji tarpusavio pasitikėjimo baudžiamosios teisės srityje principo išraiška – Europos arešto orderio mechanizmas, kaip nurodė pats Sąjungos teisės aktų leidėjas, neabejotinai grindžiamas dideliu valstybių narių tarpusavio pasitikėjimu [9].

34. Tarpusavio pasitikėjimo principas, kuris, kaip matyti, be kita ko, iš Pagrindų sprendimo 2002/584 6 konstatuojamosios dalies, yra teisminio bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose „kertinis akmuo“, konkrečiai išreikštas šio pagrindų sprendimo 1 straipsnio 2 dalyje. Šioje nuostatoje įtvirtinta taisyklė, pagal kurią valstybės narės privalo vykdyti kiekvieną Europos arešto orderį, remdamosi tarpusavio pripažinimo principu ir vadovaudamosi šio pagrindų sprendimo nuostatomis. Taigi vykdančiosios teisminės institucijos iš esmės gali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį tik Pagrindų sprendime 2002/584 išsamiai išvardytais nevykdymo atvejais. Be to, Europos arešto orderio vykdymas gali būti susietas tik su viena iš šio pagrindų sprendimo 5 straipsnyje išsamiai išvardytų sąlygų. Vadinasi, Europos arešto orderio vykdymas yra principas, o atsisakymas jį vykdyti – šio principo išimtis, kurią reikia aiškinti siaurai [10].

6 Šiuo klausimu žr. 2020 m. kovo 11 d. Sprendimą *SF (Europos arešto orderis – Grąžinimo į vykdančiąją valstybę garantija)* (C-314/18, EU:C:2020:191, 42 punktas).

7 Šiuo klausimu žr. 2018 m. liepos 25 d. Sprendimą *Minister for Justice and Equality (Teismų sistemos trūkumai)* (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 35 punktas) ir 2020 m. kovo 11 d. Sprendimą *SF (Europos arešto orderis – Grąžinimo į vykdančiąją valstybę garantija)* (C-314/18, EU:C:2020:191, 35 punktas).

8 Šiuo klausimu žr. 2018 m. liepos 25 d. Sprendimą *Minister for Justice and Equality (Teismų sistemos trūkumai)* (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 36 punktas) ir 2020 m. gruodžio 17 d. Sprendimą *Openbaar Ministerie (Išduodančiosios valstybės teisminės institucijos nepriklausomumas)* (C-354/20 PPU ir C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 35 punktas).

9 Žr. Pagrindų sprendimo 2002/584 6 ir 10 konstatuojamąsias dalis. Taip pat šiuo klausimu žr. 2018 m. liepos 25 d. Sprendimą *Minister for Justice and Equality (Teismų sistemos trūkumai)* (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 39 ir 40 punktai) ir 2020 m. kovo 11 d. Sprendimą *SF (Europos arešto orderis – Grąžinimo į vykdančiąją valstybę garantija)* (C-314/18, EU:C:2020:191, 37 ir 38 punktai).

10 Šiuo klausimu žr. 2018 m. liepos 25 d. Sprendimą *Minister for Justice and Equality (Teismų sistemos trūkumai)* (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 41 punktas); 2020 m. kovo 11 d. Sprendimą *SF (Europos arešto orderis – Grąžinimo į vykdančiąją valstybę garantija)* (C-314/18, EU:C:2020:191, 39 punktas) ir 2020 m. gruodžio 17 d. Sprendimą *Openbaar Ministerie (Išduodančiosios valstybės teisminės institucijos nepriklausomumas)* (C-354/20 PPU ir C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 37 punktas).

35. Pagrindų sprendime 2002/584 aiškiai išdėstyti Europos arešto orderio privalomo (3 straipsnis) ir neprivalomo (4 ir 4a straipsniai) nevykdymo pagrindai ir garantijos, kurias konkrečiais atvejais turi suteikti išduodančioji valstybė narė (5 straipsnis)[11].

36. Vis dėlto tarpusavio pasitikėjimo ir tarpusavio pripažinimo principai, kuriais grindžiamas šis pagrindų sprendimas, negali niekaip pakenkti atitinkamiems asmenims užtikrinamoms pagrindinėms teisėms[12]. Taigi logiška, jog Pagrindų sprendimas 2002/584 turi būti aiškinamas taip, kad būtų užtikrinta, jog laikomasi pagarbos atitinkamų asmenų pagrindinėms teisėms reikalavimų, kartu nepakenkiant teisminio bendradarbiavimo tarp valstybių narių sistemos, kurios vienas iš svarbiausių elementų yra Sąjungos teisės aktų leidėjo numatytas Europos arešto orderis, veiksmingumui[13].

B. Dėl pirmojo prejudicinio klausimo

37. Pirmuoju prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia išsiaiškinti, ar Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punktas turi būti aiškinamas taip, kad, jeigu valstybė narė nusprendžia perkelti šią nuostatą į savo vidaus teisę, ji turi suteikti vykdančiajai teisminei institucijai tam tikrą diskreciją sprendžiant, ar reikia atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį dėl šioje nuostatoje nurodyto pagrindo.

38. Kaip generalinis advokatas Y. Bot jau apibendrino savo išvadoje byloje, kurioje buvo priimtas 2017 m. birželio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503), kyla klausimas, kaip reikia suprasti „neprivalomąjį“ Europos arešto orderio pobūdį. Ar ši teisė skirta valstybėms narėms, kurios, perkeldamos Pagrindų sprendimą 2002/584 į vidaus teisę, gali nuspręsti taikyti neprivalomojo nevykdymo pagrindus, ar ne, o gal ši teisė suteikiama vykdančiajai teisminei institucijai, turinčiai diskreciją nuspręsti, ar taikyti šiuos pagrindus atsižvelgiant į konkrečias kiekvienos bylos aplinkybes[14]?

39. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas yra ne kartą patvirtinęs valstybių narių laisvę perkelti Europos arešto orderio neprivalomojo nevykdymo pagrindus į savo nacionalinę teisę[15]. Vis dėlto Teisingumo Teismas taip pat turėjo galimybę priimti sprendimą dėl įvairių atvejų, susijusių su arešto orderio neprivalomojo nevykdymo pagrindu. Vis dėlto visais atvejais jis išaiškino, kad teisminei institucijai būtinai turi būti suteikta diskrecija[16]. Šioje byloje nagrinėjamu atveju, remdamasis pažodine, kontekstine ir teleologine Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkto analize, priėjau prie tokios pačios išvados.

11 2018 m. liepos 25 d. Sprendimas *Minister for Justice and Equality (Teismų sistemos trūkumai)* (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 42 punktas) ir 2020 m. kovo 11 d. Sprendimas *SF (Europos arešto orderis – Grąžinimo į vykdančiąją valstybę garantija)* (C-314/18, EU:C:2020:191, 40 punktas).

12 Žr. Pagrindų sprendimo 2002/584 1 straipsnio 3 dalį. Šiuo klausimu taip pat žr. 2017 m. rugpjūčio 10 d. Sprendimą *Tupikas* (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 59 punktas).

13 Šiuo klausimu žr. 2017 m. rugpjūčio 10 d. Sprendimą *Tupikas* (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 63 punktas).

14 Generalinio advokato Y. Bot išvada byloje *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:116, 26 punktas).

15 Teisingumo Teismas, be kita ko, nusprendė, kad „<…> *jei valstybės narės perkelia* Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 6 punktą į savo vidaus teisę <…>“ (2012 m. rugsėjo 5 d. Sprendimas *Lopes Da Silva Jorge* (C-42/11, EU:C:2012:517, 50 punktas) (išskirta mano) ir kad „<…> jeigu valstybė narė ir nusprendė perkelti šią [Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 6 punkto] nuostatą į vidaus teisę <…>“ (2017 m. birželio 29 d. Sprendimas *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503, 21 punktas) (išskirta mano). Taip pat žr. 2018 m. gruodžio 13 d. Sprendimą *Sut* (C-514/17, EU:C:2018:1016, 33 punktas).

16 Dėl Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 6 punkto žr., be kita ko, 2017 m. birželio 29 d. Sprendimą *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503, 21 punktas); 2018 m. gruodžio 13 d. Sprendimą *Sut* (C-514/17, EU:C:2018:1016, 33 punktas); 2019 m. birželio 24 d. Sprendimą *Popławski* (C-573/17, EU:C:2019:530, 86 ir 99 punktai) o dėl to paties sprendimo 4a straipsnio žr. 2016 m. gegužės 24 d. Sprendimą *Dworzecki* (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 50 punktas); 2017 m. rugpjūčio 10 d. Sprendimą *Tupikas* (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 96 punktas) ir 2020 m. gruodžio 17 d. Sprendimą *Generalstaatsanwaltschaft Hamburg* (C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, 51 punktas).

40. *Pirma*, reikėtų pažymėti, kad aiškiai nurodydamas būtent generalinio advokato Y. Bot išvados byloje *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:116) 30 punktą Teisingumo Teismas nusprendė, jog iš Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 6 punkto formuluotės matyti, kad, jeigu valstybė narė ir nusprendė perkelti šią nuostatą į vidaus teisę, vykdančioji teisminė institucija vis dėlto turi turėti diskreciją vertinti, ar reikia atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, ar ne [17].

41. Minėtame savo išvados punkte generalinis advokatas Y. Bot analizavo ne vien Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 6 punkto tekstą. Jo analizė buvo susijusi, pirma, su šio pagrindų sprendimo 4 straipsnio pavadinimu ir, antra, šio straipsnio pirma pastraipa, kurioje yra tik vienas sakinys su išvardytais visais skirtingais neprivalomojo nevykdymo pagrindais nuo 1 iki 7.

42. Taigi galima naudingai priminti, kad Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio pavadinime esantis būdvardis „neprivalomo[jo]“ susijęs su Europos arešto orderio „nevykdymu“, o ne su tokį nevykdymą galinčiais pateisinti „pagrindais“. Taigi būtent atsisakymas vykdyti arešto orderį yra neprivalomas, priešingai nei privalomasis atsisakymas, numatytas to paties pagrindų sprendimo 3 straipsnyje [18]. Vis dėlto, kadangi sprendimas atsisakyti vykdyti arešto orderį yra neprivalomas, jis turi būtinai atspindėti sąmoningą jo autoriaus pasirinkimą, taigi, ir jo atlikto vertinimo rezultatą.

43. Be to, kaip generalinis advokatas Y. Bot pažymėjo tame pat savo išvados punkte, iš Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio pirmos pastraipos matyti, kad teisė atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį tiesiogiai suteikiama nacionalinėms vykdančiosioms teisminėms institucijoms. Pagrindų sprendimo 2002/584 3 straipsnio pirmoje pastraipoje nurodyta, kad vykdančioji teisminė institucija „*atsisako* vykdyti Europos arešto orderį“ [19] šioje nuostatoje išvardytais atvejais, o jo 4 straipsnio pirmoje pastraipoje nurodyta, kad ta pati institucija „*gali* atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį“ [20]. Kaip jau konstatavo Teisingumo Teismas, iš žodžio „gali“ matyti, kad, kai valstybė narė pasirenka į nacionalinę teisę perkelti šią nuostatą, vykdančioji teisminė institucija vis dėlto turi turėti tam tikrą diskreciją vertinti, ar reikia atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį [21].

44. *Antra*, tokį Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkto aiškinimą patvirtina šios nuostatos kontekstas. Pateikdamas pirmines pastabas priminiau, kad Europos arešto orderio vykdymas yra principas, o atsisakymas jį vykdyti – išimtis, kuri turi būti aiškinama siaurai [22]. Tačiau jeigu būtų leidžiamas toks Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio perkėlimas į nacionalinę teisę, pagal kurį vykdančioji teisminė institucija būtų įpareigota šioje nuostatoje numatytais atvejais atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, dėl tokio perkėlimo automatinio pobūdžio minėta institucija nebeturėtų galimybės atsižvelgti į kiekvienai konkrečiai bylai būdingas aplinkybes, kurios galėtų paskatinti ją manyti, kad atsisakymo perduoti sąlygos nėra įvykdytos. Taigi paverčiant paprastą atsisakymo teisę realia pareiga, dėl tokio pobūdžio nuostatos išimtis, kurią sudaro perdavimo atsisakymas, paverčiama principine taisykle [23].

17 2017 m. birželio 29 d. Sprendimas *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503, 21 punktas).

18 Šiuo klausimu žr. generalinio advokato Y. Bot išvadą byloje *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:116, 30 punktas).

19 Išskirta mano.

20 Išskirta mano.

21 Šiuo klausimu žr. 2018 m. gruodžio 13 d. Sprendimą *Sut* (C-514/17, EU:C:2018:1016, 33 punktas).

22 Žr. šios išvados 34 punktą ir 10 išnašoje pateiktas nuorodas.

23 Šiuo klausimu dėl Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 6 punkto žr. generalinio advokato Y. Bot išvadą byloje *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:116, 31 punktas).

45. Be to, Teisingumo Teismas, aiškindamas Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punktą pagal jo kontekstą, negali atsiriboti nuo šio pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalyje numatyto atvejo. Iš tikrųjų abu numatyti atvejai yra vienodi, išskyrus vieną dalyką, t. y. pirmasis atvejis susijęs su trečiojoje šalyje priimto galutinio teismo sprendimo buvimu, o antrasis – su valstybėje narėje priimtu galutiniu teismo sprendimu. Kaip savo rašytinėse pastabose naudingai pažymi Vokietijos vyriausybė, jei valstybės narės galėtų pasirinkti, ar paversti Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkte numatytą atvejį privalomu atsisakymo pagrindu, abiejų nuostatų nebebūtų prasmės atskirti.

46. *Trečia*, man atrodo, kad teisminių institucijų diskrecijai palankų aiškinimą taip pat patvirtina Europos arešto orderio sukūrimo tikslas. Pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 1 straipsnio 1 dalį Europos arešto orderio mechanizmo tikslas – leisti suimti ir perduoti prašomą perduoti asmenį, kad, siekiant šio pagrindų sprendimo tikslo, padaryta nusikalstama veikla neliktų nebaudžiama ir kad tas asmuo būtų patrauktas baudžiamojon atsakomybėn arba atliktų jam paskirtą laisvės atėmimo bausmę [24].

47. Vis dėlto, jei Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punktas būtų aiškinamas taip, kad pagal jį valstybėms narėms leidžiama įpareigoti teismines institucijas visais atvejais atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, jei prašomas perduoti asmuo dėl tų pačių veikų buvo nuteistas galutiniu teismo sprendimu trečiojoje šalyje (jeigu, priėmus apkaltinamąjį nuosprendį, bausmė jau būtų atlikta arba šiuo metu vykdoma arba nebegali būti vykdoma pagal nuosprendžio priėmimo šalies įstatymus), šioms institucijoms neturint jokios diskrecijos, o trečiosiose šalyse taikytinos teisės sistemos ir procedūros gali reikšmingai skirtis nuo valstybėms narėms žinomų teisės sistemų ir procedūrų, galėtų kilti prašomo perduoti asmens nebaudžiamumo grėsmė. Taigi toks aiškinimas negalėtų būti laikomas atitinkančiu Pagrindų sprendimą 2002/584 [25].

48. Tokiomis aplinkybėmis pažymėtina, kad, kaip vykdančiosios teisminės institucijos pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 4a straipsnį turi galėti atsižvelgti į visas aplinkybes, leidžiančias įsitikinti, kad perdavus atitinkamą asmenį pagal Europos arešto orderį nebus pažeista jo teisė į gynybą, nes šioje nuostatoje, kaip ir Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkte, numatytas neprivalomojo nevykdymo pagrindas [26], kompetentingos teisminės institucijos taip pat turi galėti atsižvelgti į visas aplinkybes, leidžiančias joms įsitikinti, kad dėl atsisakymo perduoti prašomas perduoti asmuo neliks nenubaustas.

49. Tokia diskrecija yra dar svarbesnė taikant Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punktą, nes pagal šią nuostatą *ne bis in idem* principo taikymas išplečiamas, apimant trečiųjų šalių teismų priimtus nuosprendžius. Vis dėlto, priešingai nei tarp valstybių narių, tarpusavio pasitikėjimo ir tarpusavio pripažinimo principai, kuriais grindžiamas Europos arešto orderio mechanizmas, negali būti automatiškai pritaikomi trečiosioms valstybėms [27]. Su šia ypatybe daugiausia susijęs antrasis prejudicinis klausimas, taigi toliau ją ir nagrinėsiu.

24 Šiuo klausimu žr. 2020 m. kovo 11 d. Sprendimą *SF (Europos arešto orderis – Grąžinimo į vykdančiąją valstybę garantija)* (C-314/18, EU:C:2020:191, 47 punktas).

25 Šiuo klausimu dėl Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 6 punkto žr. 2017 m. birželio 29 d. Sprendimą *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503, 23 punktas). Taip pat dėl principo, pagal kurį prašomo perduoti asmens nebaudžiamumas būtų nesuderinamas su Pagrindų sprendimu 2002/584 siekiamu tikslu, patvirtinimo ir taikymo žr. 2019 m. birželio 24 d. Sprendimą *Popławski* (C-573/17, EU:C:2019:530, 82 ir 103 punktai).

26 Šiuo klausimu žr. 2017 m. rugpjūčio 10 d. Sprendimą *Tupikas* (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 96 punktas) ir 2020 m. gruodžio 17 d. Sprendimą *Generalstaatsanwaltschaft Hamburg* (C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, 51 punktas). Taip pat dėl neprivalomojo nevykdymo atvejo poveikio būtinybei suteikti diskreciją teisminės valdžios institucijoms (nagrinėjamu atveju – Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 6 punktas) žr. 2019 m. birželio 24 d. Sprendimą *Popławski* (C-573/17, EU:C:2019:530, 86 ir 99 punktai).

27 Šiuo klausimu žr. generalinės advokatės J. Kokott išvadą byloje *JR (Arešto orderis – Nuosprendis trečiojoje valstybėje, EEE narėje)* (C-488/19, EU:C:2020:738, 34 punktas).

50. Tai patikslinus, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, man atrodo, kad iš Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkto pažodinio, kontekstinio ir teleologinio aiškinimo matyti, kad jis turi būti aiškinamas taip, kad, jei valstybė narė nusprendžia perkelti šią nuostatą į savo vidaus teisę, ji privalo suteikti vykdančiajai teisminei institucijai diskreciją spręsti, ar Europos arešto orderį reikia atsisakyti vykdyti dėl šioje nuostatoje nurodyto pagrindo.

C. Dėl antrojo prejudicinio klausimo

51. Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar sąvoka „ta pati veika“, vartojama Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkte, turi būti aiškinama taip pat, kaip ir šio pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 punkte vartojama sąvoka, kuri formaliai niekuo nesiskiria. Jeigu ne, tada prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, kaip reikia aiškinti šią sąvoką.

52. Pirmiausia reikia konstatuoti, kad, kaip Pagrindų sprendimo 2002/584 3 straipsnio 2 punkte, taip ir jo 4 straipsnio 5 punkte dėl sąvokos „ta pati veika“ nedaroma jokios nuorodos į valstybių narių teisę. Dėl reikalavimo vienodai taikyti Sąjungos teisę ši sąvoka negali būti palikta kiekvienos valstybės narės teisminių institucijų vertinimui pagal jų nacionalinę teisę. Tai yra savarankiška Sąjungos teisės sąvoka [28].

53. Dėl Pagrindų sprendimo 2002/584 3 straipsnio 2 punkto sąvokos „ta pati veika“ Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad ji turi būti apibrėžiama taip pat, kaip 1990 m. birželio 19 d. Šengene (Liuksemburgas) pasirašytos Konvencijos, įgyvendinančios 1985 m. birželio 14 d. Šengeno susitarimą tarp Beniliukso ekonominės sąjungos valstybių, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos vyriausybių dėl laipsniško bendrų sienų kontrolės panaikinimo [29] (toliau – KĮŠS) [30], 54 straipsnyje vartojama sąvoka „ta pati veika“. Taigi ji aiškinama kaip reiškianti vien materialinę veikų pusę ir apimanti visas konkrečias, neatskiriamai tarpusavyje susijusias aplinkybes, neatsižvelgiant į teisinį šių veikų kvalifikavimą ar saugomą teisinį interesą [31].

54. Teisingumo Teismas tokį sąvokų tapatumą grindė bendru KĮŠS 54 straipsnio ir Pagrindų sprendimo 2002/584 3 straipsnio 2 punkto tikslu išvengti, kad asmuo būtų iš naujo persekiojamas arba teisiamas pagal baudžiamąją teisę už tą pačią veiką [32]. Vis dėlto nesuprantu, koks dar galėtų būti Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkto tikslas, nes, kaip jau minėjau, ši nuostata visais atžvilgiais panaši į to paties pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 punktą, jei tik anksčiau kitoje valstybėje yra priimtas teismo sprendimas dėl tos pačios veikos.

55. Tokiomis aplinkybėmis, atsižvelgiant į tokį bendrą tikslą ir Teisingumo Teismo pripažintą būtinybę užtikrinti nuoseklų įvairių Pagrindų sprendimo 2002/584 nuostatų aiškinimą [33], man atrodo, kad jo 4 straipsnio 5 punkte vartojama sąvoka „ta pati veika“ turi būti aiškinama taip pat, kaip ir jo 3 straipsnio 2 punkte vartojama tokia pat sąvoka.

28 Pagal analogiją dėl Pagrindų sprendimo 2002/584 3 straipsnio 2 punkte vartojamos sąvokos „tos pačios veikos“ žr. 2010 m. lapkričio 16 d. Sprendimą *Mantello* (C-261/09, EU:C:2010:683, 38 punktas).

29 OL L 239, 2000, p. 19; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 2 t. p. 9.

30 2010 m. lapkričio 16 d. Sprendimas *Mantello* (C-261/09, EU:C:2010:683, 40 punktas).

31 2010 m. lapkričio 16 d. Sprendimas *Mantello* (C-261/09, EU:C:2010:683, 39 punktas).

32 2010 m. lapkričio 16 d. Sprendimas *Mantello* (C-261/09, EU:C:2010:683, 40 punktas).

33 Šiuo klausimu žr. 2016 m. lapkričio 10 d. Sprendimą *Özçelik* (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, 33 punktas).

56. Dar norėčiau pridurti, kad, nors Sąjungos teisės aktų leidėjas Pagrindų sprendime 2002/584 formaliai nenurodė *ne bis in idem* principo, nekyla abejonių, kad Pagrindų sprendimo 2002/584 3 straipsnio 2 punkte ir 4 straipsnio 5 punkte įgyvendinamas būtent šis principas. Tai įrodo, pirma, skyriaus, kuriame yra KĮŠS 54 straipsnis, pavadinimas („*Ne bis in idem* principo taikymas“) ir, antra, toks pat Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 50 straipsnio, kuriame šis principas formaliai įtvirtintas Chartijoje, aiškinimas [34].

57. Taigi turi būti užtikrintas ne tik Pagrindų sprendimo 2002/584 vidinis nuoseklumas, bet ir universalus Sąjungos teisės nuoseklumas. Kadangi tai yra pagrindinis Sąjungos teisės principas, taip pat įtvirtintas Chartijos 50 straipsnyje [35] ir nuo to laiko aiškinamas vienodai tokiose skirtingose srityse kaip pridėtinės vertės mokestis (PVM) [36], kova su pinigų plovimu [37] arba Europos arešto orderis, jo apibrėžtis negali skirtis atsižvelgiant į nagrinėjamą teisės aktą, juo labiau tame pačiame teisės akte. Toks skirtingas aiškinimas būtų išderinantis ar netgi anachroniškas, nes ir Europos Žmogaus Teisių Teismas galiausiai pateikė tokį *ne bis in idem* principo aiškinimą, pagal kurį daugiausia koncentruojamasi į tapačių arba iš esmės tokių pačių veikų reikalavimą [38].

58. Žinoma, panašiai, kaip ir kituose tarptautinės teisės aktuose [39], 1984 m. lapkričio 22 d. Strasbūre pasirašytos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos Protokolo Nr. 7 4 straipsnyje *ne bis in idem* principą numatyta taikyti tik toje pačioje šalyje priimtiems nuosprendžiams [40]. Be to, Chartijos 50 straipsnyje patikslinama, kad niekas negali būti antrą kartą teisiamas ar baudžiamas už nusikalstamą veiką, dėl kurios „Sąjungoje“ jis jau buvo galutinai išteisintas ar pripažintas kaltu pagal įstatymą. Toks ribotas tarpvalstybinis *ne bis in idem* principo taikymas Sąjungos teisės sistemoje paaiškinamas tarpusavio pasitikėjimo principu, pagal kurį, išskyrus išimtines aplinkybes, kiekviena valstybė narė privalo manyti, kad visos kitos valstybės narės laikosi Sąjungos teisės, visų pirma šioje teisėje pripažįstamų pagrindinių teisių [41]. Taip pat reikia priminti, kad Teisingumo Teismas, nagrinėdamas KĮŠS, yra pažymėjęs būtiną ryšį tarp šios konvencijos 54 straipsnyje įtvirtinto *ne bis in idem* principo ir valstybių narių tarpusavio pasitikėjimo savo atitinkamomis baudžiamojo teisingumo sistemomis [42].

59. Vis dėlto, nors nė pagal vieną tarptautinės viešosios teisės principą *ne bis in idem* principo neįpareigojama taikyti tarp valstybių [43], mano žiniomis, nėra normos, pagal kurią toks taikymas būtų draudžiamas [44]. Reikia konstatuoti, jog nuspręsdamas trečiojoje šalyje priimtiems nuosprendžiams taikyti taip pat, kaip ir Pagrindų sprendimo 2002/584 3 straipsnio 2 punkte suformuluotą Europos arešto orderio vykdymo atsisakymo pagrindą Sąjungos teisės aktų leidėjas priėmė tokį sprendimą.

34 Šiuo klausimu žr. 2018 m. kovo 20 d. Sprendimą *Menci* (C-524/15, EU:C:2018:197, 25, 34 ir 35 punktai). Taip pat galima pažymėti, kad minėto sprendimo 35 punkte Teisingumo Teismas pateikė nuorodą į 2010 m. lapkričio 16 d. Sprendimo *Mantello* (C-261/09, EU:C:2010:683) 39 ir 40 punktus, susijusius su Pagrindų sprendimo 2002/584 3 straipsnio 2 punktu.

35 2021 m. vasario 25 d. Sprendimas *Slovak Telekom* (C-857/19, EU:C:2021:139, 39 punktas).

36 Pavyzdžiui, žr. 2018 m. kovo 20 d. Sprendimą *Menci* (C-524/15, EU:C:2018:197).

37 Žr. mano išvadą byloje *LG ir MH (Savų pinigų plovimas)* (C-790/19, EU:C:2021:15, 50 ir 51 punktai).

38 Šiuo klausimu žr. 2009 m. vasario 10 d. EŽTT sprendimo *Zolotoukhine prieš Rusiją*, CE:ECHR:2009:0210JUD001493903, 78–82 punktus ir naujesnį 2017 m. gruodžio 19 d. EŽTT sprendimą *Ramda prieš Prancūziją*, CE:ECHR:2017:1219JUD007847711.

39 Žr. 1966 m. gruodžio 16 d. Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos priimto Tarptautinio pilietinių ir politinių teisių pakto, įsigaliojusio 1976 m. kovo 23 d., 14 straipsnio 7 dalį.

40 Šiuo klausimu žr. Rafaraci, T. „The principle of *non bis in idem* in the jurisprudence of the European Court of Justice“, leidinyje *Le contrôle juridictionnel dans l'espace pénal européen*, Éditions de l'Université de Bruxelles, Briuselis, 2009, p. 93–110, visų pirma p. 93.

41 Žr. šios išvados 32 punktą ir 8 išnašoje pateiktas nuorodas.

42 Šiuo klausimu žr. 2003 m. vasario 11 d. Sprendimą *Gözütok ir Brügge* (C-187/01 ir C-385/01, EU:C:2003:87, 33 punktas) ir 2006 m. kovo 9 d. Sprendimą *Van Esbroeck* (C-436/04, EU:C:2006:165, 30 punktas).

43 Šiuo klausimu žr. 2006 m. birželio 29 d. Sprendimą *Showa Denko / Komisija* (C-289/04 P, EU:C:2006:431, 58 punktas).

44 Šiuo klausimu žr. KĮŠS 58 straipsnį, pagal kurį šios konvencijos nuostatos „neužkerta kelio užsienyje priimtiems teismo sprendimams taikyti platesnes nacionalines *ne bis in idem* principo nuostatas“.

60. Vis dėlto nereikia pamiršti, kad Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punktas turi būti aiškinamas atsižvelgiant į jo 1 straipsnio 3 dalį, kurioje įpareigojama vykdant Europos arešto orderio mechanizmą gerbti pagrindines teises ir pagrindinius teisinius principus, įtvirtintus ESS 6 straipsnyje. Taigi *ne bis in idem* principo tarpvalstybinis taikymas niekaip negali pažeisti atitinkamiems asmenims užtikrinamų pagrindinių teisių [45].

61. Taigi aiškinant minėtas dvi nuostatas kartu darytina išvada, kad, nors vykdančioji teisminė institucija turi atsižvelgti į trečiosios šalies teismo priimtą galutinį sprendimą, ji turi tai padaryti, tik jei šiuo sprendimu užbaigiamas procesas, per kurį, be kita ko, buvo paisyta valstybėms narėms bendrų teisingo bylos nagrinėjimo reikalavimų, kuriuos taikant galima užtikrinti visų bylos šalių teises [46].

62. Dėl to, kad Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkte nurodytas neprivalomojo nevykdymo pagrindas, o šio pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 punkte – privalomojo nevykdymo pagrindas, kyla dar dvi pasekmės, kurios yra dar ir garantijos, galinčios sušvelninti tarpusavio pasitikėjimo trečiosiomis valstybėmis nebuvimą.

63. Pirma, galiausiai kiekviena valstybė narė sprendžia, ar nori perkelti Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punktą į savo nacionalinę teisę ir išplėsti *ne bis in idem* principo taikymą, įtraukiant tarpvalstybines situacijas, susiklosčiusias už Sąjungos ribų [47]. Antra, kaip jau įrodžiau, analizuodamas prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo pirmąjį prejudicinį klausimą, konkretus Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 dalyje numatytos išimties taikymas turi būti paliktas vykdančiosios teisminės institucijos vertinimui.

64. Taigi kompetentinga teisminė institucija turi nustatyti ne tik tai, ar trečiojoje valstybėje buvo surengtas teisingas bylos nagrinėjimas, bet ir tai, ar nagrinėjamos faktinės aplinkybės laikytinos visuma faktinių aplinkybių, kurios neatskiriamai tarpusavyje susijusios laiko, erdvės ir dalyko atžvilgiu [48].

65. Galiausiai atlikdama vertinimą teisminė institucija turėtų atsižvelgti į Pagrindų sprendimo 2002/584 tikslą – kad už padarytą nusikalstamą veiką neliktų nenubausta ir kad prašomas perduoti asmuo būtų patrauktas baudžiamojon atsakomybėn arba atliktų jam paskirtą laisvės atėmimo bausmę [49]. Iš tiesų, kaip jau nurodžiau, Pagrindų sprendimo 2002/584 nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad būtų užtikrinta jo atitiktis atitinkamų asmenų pagrindinių teisių (tarp kurių yra ir *ne bis in idem* principas) užtikrinimo reikalavimams ir nebūtų pakenkta valstybių narių teismų bendradarbiavimo sistemos, kurios vienas iš esminių elementų yra Sąjungos teisės aktų leidėjo numatytas Europos arešto orderis, veiksmingumui [50].

66. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, darau išvadą, kad Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkto sąvoka „ta pati veika“ turi būti aiškinama taip pat, kaip ir šio pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 punkte vartojama tokia pat sąvoka. Vadinasi, ši sąvoka turi būti aiškinama kaip reiškianti vien materialinę veikų pusę ir apimanti visas konkrečias, neatskiriamai tarpusavyje susijusias aplinkybes, neatsižvelgiant į teisinį šių veikų kvalifikavimą ar saugomą teisinį interesą.

45 Pagal analogiją žr. 2017 m. rugpjūčio 10 d. Sprendimą *Tupikas* (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 59 ir 63 punktai).

46 Šiuo klausimu, remiantis X raštu ir žodžiu pateiktomis pastabomis, galima teigti, kad baudžiamąja byla, kurią užbaigus jis buvo nuteistas Irane, procesas nebuvo imituojamas. Taip pat atrodo, kad, atsižvelgiant į X apibūdintas kalinimo sąlygas, paskelbta bausmė buvo gana griežta. Jeigu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas padarytų išvadą, kad Europos arešto orderis turi būti vykdomas, Vokietijos teismai neabejotinai taip pat galėtų atsižvelgti į šias aplinkybes.

47 Žr. šios išvados 39 punktą ir 15 išnašoje pateiktas nuorodas.

48 Šiuo klausimu žr. 2006 m. kovo 9 d. Sprendimą *Van Esbroeck* (C-436/04, EU:C:2006:165, 38 punktas) ir 2007 m. liepos 18 d. Sprendimą *Kraaijenbrink* (C-367/05, EU:C:2007:444, 27 punktas).

49 Šiuo klausimu žr. 2020 m. kovo 11 d. Sprendimą *SF (Europos arešto orderis – Grąžinimo į vykdančiąją valstybę garantija)* (C-314/18, EU:C:2020:191, 47 punktas).

50 Šiuo klausimu žr. 2017 m. rugpjūčio 10 d. Sprendimą *Tupikas* (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 63 punktas).

D. Dėl trečiojo prejudicinio klausimo

67. Trečiuoju prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkte numatytą sąlygą, susijusią su bausmės atlikimu, reikia aiškinti taip, kad ji yra įvykdyta, jei prašomas perduoti asmuo už tą pačią veiką galutiniu teismo sprendimu nuteistas laisvės atėmimo bausme, kurią jis iš dalies atliko nuosprendį priėmusioje šalyje ir nuo kurios atlikimo, be to, jį atleido šalies valdžios institucija, kuri nėra teisminė institucija, suteikdama bendrąją malonę, galiojančią nuteistiesiems, kurie, kaip prašomas išduoti asmuo, padarė sunkias nusikalstamas veikas, ir nepagrįstą racionaliais baudžiamosios politikos motyvais.

68. Tai, kaip aiškinti šią sąlygą, yra svarbu, nes ji gali būti kliūtis atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį. Jei bausmė nėra atlikta, kaip tai suprantama pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punktą, šioje nuostatoje įpareigojama sugrįžti prie principo, t. y. perduoti nagrinėjamą asmenį.

69. Pirmiausia reikėtų patikslinti, kad tokį teisinį reiškinį, kaip atleidimas nuo bausmės, suprantu taip, kaip jį apibūdino prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas: t. y. kaip priemonę, kurią visiems už sunkius nusikaltimus nuteistiems asmenims pritaikė neteisminė institucija ir kuri nėra grindžiama objektyviais baudžiamosios politikos tikslais. Toks neutralus ir bendras problemos apibūdinimas man atrodo labai reikšmingas atsižvelgiant į daugybę esamų atleidimo nuo bausmės priemonių [51] ir jų apibrėžimo įvairovę valstybių narių teisės tradicijose [52].

70. Taip apibrėžus analizės ribas, galima pažymėti, kad vykdymo sąlyga vienodai apibrėžta ne tik Pagrindų sprendimo 2002/584 3 straipsnio 2 punkte ir 4 straipsnio 5 punkte, bet ir KĮŠS 54 straipsnyje. Vis dėlto dėl pastarojo straipsnio Teisingumo Teismas pažymėjo, kad vykdymo sąlyga tenkinama nustačius, kad antrosios baudžiamosios bylos tam pačiam asmeniui dėl tų pačių veikų, dėl kurių jis buvo nuteistas pirmojoje Susitariančiojoje Valstybėje, iškėlimo momentu šioje pirmojoje Susitariančiojoje Valstybėje paskirtos bausmės nebegalima įvykdyti *pagal šios valstybės įstatymus* [53].

71. Vis dėlto aiškinant Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punktą negalima apsiriboti vien šia išvada, grindžiama KĮŠS 54 straipsnio formuluote, ir atsiriboti nuo šios nuostatos konteksto bei Sąjungos teisės aktų leidėjo siekiamų tikslų. Nors „nuostatos aiškinimas pradedamas ir baigiamas jos tekstu“ [54], kiti aiškinimo būdai tampa neprivalomi tik jei nagrinėjamas tekstas yra visiškai aiškus ir vienareikšmis [55]. Šioje byloje nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad vien pati nagrinėjamo straipsnio formuluotė neleidžia nustatyti vykdymo sąlygos taikymo srities.

72. Visų pirma dėl apie Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkto konteksto pasakytina, kad iš šio pagrindų sprendimo 3 straipsnio 1 punkto darytina neabejotina išvada, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas atkreipė dėmesį į tai, jog atleidimo nuo bausmės priemonės gali turėti poveikį Europos arešto orderio taikymui.

51 Spontaniškai į galvą ateina amnestija ir malonė. Kai kurie autoriai su atleidimu nuo bausmės dar sieja senaties terminą ir sąlyginį paleidimą į laisvę, tačiau šios priemonės nėra vienintelės galimos (šiuo klausimu žr. Mathieu, B. ir Verpeaux, M. „Conclusions comparatives“, leidinyje Ruiz Fabri, H., Della Morte, G., Lambert Abdelgawad, E., Martin-Chenut, K. *La clémence saisie par le droit. Amnistie, prescription et grâce en droit international et comparé*, Société de législation comparée, coll. de l'UMR de droit comparé de Paris, vol. 14, Paryžius, 2007, p. 311–318).

52 Bent dėl galimo skirtumo tarp, pirma, atleidimo nuo bausmės priemonių, suprantant jas siaurai (angl. „executive clemency“), kurios priklauso vykdomosios valdžios kompetencijai, ir, antra, amnestijos, kuri nustatoma teisėkūros procedūra priimamu aktu (šiuo klausimu dėl *common law* sistemų žr. Pascoe, D. ir Manikis, M. „Making sense of the victim's role in clemency decision making“, *International Review of Victimology*, vol. 26(I), 2020, p. 3–28, visų pirma p. 4 ir 5, ir p. 8 ir 9). Taip pat dėl įsitikinimo, kad nėra bendros apibrėžties, žr. diskusijas dėl malonės, amnestijos ir senaties termino sąvokų „Les institutions de clémence, regards de droit comparé“ leidinyje Ruiz Fabri, H., Della Morte, G., Lambert Abdelgawad, E., Martin-Chenut, K. *La clémence saisie par le droit, op. cit.*, p. 275–309).

53 2008 m. gruodžio 11 d. Sprendimas *Bourquain* (C-297/07, EU:C:2008:708, 48 punktas).

54 Generalinės advokatės V. Trstenjak išvada byloje *Agrana Zucker* (C-33/08, EU:C:2009:99, 37 punktas).

55 Šiuo klausimu žr. generalinio advokato M. Wathelet išvadą byloje *Prancūzija / Parlamentas (Biudžeto tvirtinimo įgaliojimų įgyvendinimas)* (C-73/17, EU:C:2018:386, 25 punktas).

73. Pagal minėtą nuostatą vykdančioji teisminė institucija turi atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, jei nusikalstamai veikai, kurios pagrindu yra išduotas arešto orderis, vykdančiojoje valstybėje narėje taikoma amnestija ir jei persekiojimas už tokios nusikalstamos veikos padarymą priklausė tos valstybės jurisdikcijai pagal jos baudžiamąją teisę. Vis dėlto Sąjungos teisės aktų leidėjas apribojo šį atvejį vykdančiojoje valstybėje narėje galiojančia amnestija ir svarstė jį tik kaip privalomojo nevykdymo pagrindą. Taigi Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punktas negali būti aiškinamas taip, kad pagal jį leidžiama atsižvelgti į bendrą atleidimo nuo bausmės priemonę, nes iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad Pagrindų sprendime 2002/584 Europos arešto orderio nevykdymo pagrindai išvardyti išsamiai [56] ir kad atsisakymas vykdyti šį arešto orderį laikomas išimtimi, kuri turi būti aiškinama siaurai [57].

74. Be to, jei atsižvelgtume į Sąjungos teisės aktų leidėjo siekiamus tikslus, galima priminti, kad Europos arešto orderio mechanizmas – tai pirmoji konkreti tarpusavio pripažinimo principo išraiška baudžiamosios teisės srityje. Taigi Pagrindų sprendimu 2002/584 ankstesnę daugiašalę ekstradicijos sistemą siekiama pakeisti paprastesne ir veiksmingesne perdavimo tarp teisminių institucijų sistema [58]. Vadinasi, tai yra ekstradicijos „suteisminimas“: ekstradicija yra suverenios valdžios aktas, o Europos arešto orderis yra teismo aktas [59].

75. Būtent todėl Pagrindų sprendimu 2002/584 buvo nustatytas valstybių narių teisminių institucijų bendradarbiavimo mechanizmas [60], o šios institucijos pagal šį pagrindų sprendimą turi būti suprantamos kaip institucijos, kurios nepriklausomai [61] dalyvauja vykdant baudžiamąjį teisingumą [62].

76. Vis dėlto tokią atleidimo nuo bausmės priemonę, kurią apibūdino prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, skiria, pirma, neteisminė institucija ir, antra, ji niekaip nesiejama su baudžiamąja politika. Taigi atrodo, kad atsižvelgimas į tokią priemonę taikant Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punktą prieštarautų Europos arešto orderio sistemos filosofijai, pagal kurią tai yra baudžiamojo teisingumo priemonė, o jos veikimo srityje valstybių narių teisminėms institucijoms suteikiamas centrinis vaidmuo.

77. Be to, toks aiškinimas taip pat būtų nesuderinamas su *ne bis in idem* principu, nes šis principas grindžiamas tarpusavio pasitikėjimo logika ir gali būti taikomas tik teismų vykdomo teisės aktų taikymo srityje [63]. Iš tiesų teisminės institucijos, atlikusios konkrečią ir individualizuotą analizę, gali geriausiai suderinti pagrindines nagrinėjamų asmenų teises ir valstybių narių teisminio bendradarbiavimo sistemos veiksmingumą.

78. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, man atrodo, kad Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 5 punkte nustatyta vykdymo sąlyga turi būti aiškinama taip, kad ji neapima atleidimo nuo bausmės, kurį, suteikdama bendrąją malonę, galiojančią nuteistiesiems, padariusiems sunkias nusikalstamas veikas, ir nepagrįstą racionaliais baudžiamosios politikos motyvais, pritaikė galutinį apkaltinamąjį nuosprendį priėmusios trečiosios šalies institucija, kuri nėra teisminė institucija.

56 Šiuo klausimu žr. šios išvados 11 išnašoje nurodytus sprendimus.

57 Šiuo klausimu žr. šios išvados 10 išnašoje nurodytus sprendimus.

58 Žr. šios išvados 33 punktą.

59 Šiuo klausimu žr. Jegouzo, I. „Le mandat d'arrêt européen, acte de naissance de l'Europe judiciaire pénale“, leidinyje Cartier, M.-E. „Le mandat d'arrêt européen“, Bruylant, 2005, p. 33–45, visų pirma p. 42; Bot, S. „Le mandat d'arrêt européen“, Larcier, Nr. 215, Briuselis, 2009.

60 Šiuo klausimu žr. 2019 m. birželio 24 d. Sprendimą *Popławski* (C-573/17, EU:C:2019:530, 96 punktas).

61 Šiuo klausimu žr. 2020 m. gruodžio 17 d. Sprendimą *Openbaar Ministerie (Išduodančiosios valstybės teisminės institucijos nepriklausomumas)* (C-354/20 PPU ir C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 38 punktas).

62 Šiuo klausimu žr. 2016 m. lapkričio 10 d. Sprendimą *Özçelik* (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, 32 punktas).

63 Šiuo klausimu žr. generalinio advokato D. Ruiz-Jarabo Colomer išvadą byloje *Bourquain* (C-297/07, EU:C:2008:206, 83 punktas).

VI. Išvada

79. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui taip atsakyti į *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamo apylinkės teismas, Nyderlandai) pateiktus prejudicinius klausimus:

1. 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimo 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos, iš dalies pakeisto 2009 m. vasario 26 d. Tarybos pamatiniu sprendimu 2009/299/TVR, 4 straipsnio 5 punktas turi būti aiškinamas taip, kad jei valstybė narė nusprendžia perkelti šią nuostatą į savo vidaus teisę, ji privalo suteikti vykdančiajai teisminei institucijai diskreciją sprendžiant, ar dėl šioje nuostatoje nurodyto pagrindo reikia atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, ar ne.

2. Pagrindų sprendimo 2002/584, iš dalies pakeisto Pamatiniu sprendimu 2009/299, 4 straipsnio 5 punkto sąvoka „ta pati veika“ turi būti aiškinama taip pat, kaip ir šio pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 punkte vartojama tokia pati sąvoka. Ji reiškia vien materialinę veikų pusę ir apima visas konkrečias, neatskiriamai tarpusavyje susijusias aplinkybes, neatsižvelgiant į teisinį šių veikų kvalifikavimą ar saugomą teisinį interesą.

3. Pagrindų sprendimo 2002/584, iš dalies pakeisto Pamatiniu sprendimu 2009/299, 4 straipsnio 5 punkte nustatyta vykdymo sąlyga turi būti aiškinama taip, kad ji neapima atleidimo nuo bausmės, kurį, suteikdama bendrąją malonę, galiojančią nuteistiesiems, padariusiems sunkias nusikalstamas veikas, ir nepagrįstą racionaliais baudžiamosios politikos motyvais, pritaikė galutinį apkaltinamąjį nuosprendį priėmusios trečiosios šalies institucija, kuri nėra teisminė institucija.